

VADER *En* ZONN

Gerard Bergkamp (68) is vader van Niels (39) en Ruben (35). Hij heeft twee kleinkinderen.

“Ik heb altijd gezegd: ‘Als er kleinkinderen komen, ga ik niet oppassen.’ Die verplichting wilde ik niet. Maar nu kijk ik er naar uit en dat komt door die meiden. Natuurlijk moet ik wel eens corrigerend optreden, maar er gaan vaak dagen voorbij dat het alleen maar gezellig is met ze. In het begin vond ik er trouwens niet veel aan. Baby’s; ze liggen in bed, drinken en poepen. Toen Zoë, en later Meike, eenmaal ging glimlachen vond ik het leuk worden. Ik kon tenminste wat met haar doen. Zoë heeft een heleboel fantasie, ik moet van haar altijd allerlei opdrachten uitvoeren en dat vind ik erg leuk.

Bij mij mogen ze veel. Als Zoë en Meike thuis geen chips mogen, dan mogen ze dat van mij wel hoor. Willen ze hun tosti op de bank

Ik heb er niks op tegen hoor, om kinderen iets uit te leggen. Maar ik vraag me af of ze het altijd snappen. Soms kun je maar beter gewoon zeggen dat iets moet omdat het moet.

Ruben is wat strenger dan Natasja, zijn vriendin. Als Meike moe uit school komt en met haar bord kliert, dan zegt hij met harde stem dat ze haar bord moet laten staan. Daarin lijkt hij op mij. Ik ben redelijk rechtlijnig. Er moet heel wat gebeuren voordat ik van gedachten verander. Ik ga er altijd vanuit dat ik gelijk heb.

Als vader ben ik, denk ik, niet heel moeilijk geweest. Maar als Ruben om acht uur thuis moest zijn, dan moest hij niet om vijf over acht aankomen. Ik was vertegenwoordiger voor de farmaceutische indu-

‘Gevoelens? Daar zadel ik anderen niet mee op’

opeten, dan vind ik dat ook prima. Als ze het maar netjes doen. Ook al weet ik dat ze met hun ouders altijd aan tafel eten, zoals wij dat vroeger ook deden.

Vroeger was het allemaal wat strenger. Wij voedden op met het boek van dr. Spock in de hand. Als iets niet mocht, dan mocht het niet, punt uit. Tegenwoordig gaan ouders met hun kinderen in overleg.

strie, werkte mijn hele leven op afspraak en kon het me niet permitteren om te laat te komen. Afspraak was afspraak, en dat verwachtte ik ook van anderen. Ik kan me niet herinneren dat ik zoveel met Ruben heb gespeeld als ik nu met Zoë en Meike doe. Als ik ’s avonds thuiskwam, moest ik meestal nog administratie doen. Ruben kon trouwens heel goed zelf

LEES VERDER OP PAGINA 34>

Ruben Bergkamp (35) is vader van Zoë (5) en Meike (2). Zijn vader past elke week op en als het nodig is nog een uurtje extra.

“Het vaderschap heeft me veranderd, ik ben er emotioneler door geworden. Twee jaar geleden mocht ik vanwege een bedrijfsuitje snoozelen met zwaar geestelijk en verstandelijk gehandicapten. ’s Avonds stond ik aangedaan boven het wiegje van mijn dochter Meike. Wat was ik blij met twee gezonde kinderen! Met mijn vader is dat wel

helemaal niet was. Maar van hem zal je niet horen wat het grootouderschap met hem doet. Ik heb het nog gevraagd toen we wisten dat we aan dit artikel zouden meewerken. Ik kreeg het er niet uit. Terwijl hij wel zo gek is om op zijn buik in de keuken een rollenspel met zijn kleindochters te spelen. Oppassen, daar zat hij eerst echt niet op te

‘Toen Zoë rechttop kon zitten begon mijn vader te ontdooien’

anders. Op het nieuws dat mijn vriendin Natasja zwanger was, sprong mijn moeder een gat in de lucht. Bij hem kon er nog net een felicitatie vanaf, en zo was het ook na de geboorte van Zoë. Er is een foto van mijn moeder met Zoë op haar arm en met mijn vader op de achtergrond met een blik alsof hij zich met de situatie geen raad wist. Op dat moment was ik te emotioneel om dat te beseffen. Pas later drong tot me door dat hij geen enkele emotie liet zien. Hij accepteerde Zoë als ons kind, maar wilde haar niet hoeven vasthouden. Later begon mijn vader te ontdooien, toen ze rechttop kon zitten en meer ging reageren op andere mensen. Ineens zag ik de liefde bij hem, de interactie die er eerst

wachten. Gek genoeg riep juist hij dat ze maar beter elke week konden oppassen, toen ik voorstelde dat hij het kon proberen voor één of twee keer in de maand. Zo rechtlijnig is hij. Als je iets doet, moet je het goed doen, vindt ie. En twee keer per maand oppassen was maar half werk. Inmiddels staat hij altijd voor ons gezin klaar. Moet hij even een uurtje extra oppassen en heeft hij eigenlijk een andere afspraak, dan verzet hij die.

Het is jammer dat hij zijn emotionele kant niet laat zien, al is daar vast een verklaring voor. Veel weet ik er niet van, maar ik weet wel dat mijn vader zelf uit een keihard gezin komt. Zijn moeder overleed toen hij nog jong was en hij werd

LEES VERDER OP PAGINA 34>

VADER ZONN

> GERARD

spelen. Ik geloof ook niet dat de huidige generatie vaders meer tijd heeft voor de kinderen. Op een bepaalde manier hebben ze het veel drukker. Met sporten, uit eten gaan en dingen als hyves, twitter en facebook. Een jachtige tijd vind ik het. Die jonge generatie wil zoveel. Twee, drie keer per jaar op vakantie.

Zelf ben ik een huismus. Mijn vader had een melkzaak in Amsterdam en ik werkte bij de fabriek van Duyvis. Als ik 's zomers drie weken vakantie had, werkte ik in de winkel van mijn vader. Nee, ik ben liever thuis. Een mooie omgeving heb ik altijd snel

weer gezien. Wat dat betreft lijkt Ruben niet op mij. Voordat hij en Natasja kinderen hadden, reisden ze veel. Australië, Zuid-Afrika, Mexico, ze hebben van alles gezien. Maar wat heb je er eigenlijk te zoeken?

Wat ik ervan vond dat mijn eigen zoon vader werd? Ik weet het niet zo. Ik ben geen mens die over gevoelens praat, daar zadel ik anderen niet mee op. Ik vind het leuk om opa te zijn en geniet ervan als die meiden me vrolijk op staan te wachten als ik kom. Maar ik ben geen pauw die met zijn borst vooruit loopt. Dat mijn kleinkinderen gezond zijn, dát is belangrijk."

> RUBEN

opgevoed door een stiefmoeder. Ik denk dat hij daardoor anderen niet snel vertrouwt.

Van vroeger herinner ik me vooral de vrijheid die ik van hem kreeg. Vrijheid met een grens, dat wel. Ik mocht naar feestjes, maar er was wel een tijd waarop ik thuis moest zijn. Ik weet nog dat ik een keer langer op een schoolfeest bleef dan we hadden afgesproken. Hartstikke boos waren ze, en volgens mij kreeg ik een week, nee, een maand huisarrest. Maar na een week zei mijn vader al: 'Joh, ga maar.' Hij wist dat ik niet in zeven sloten tegelijk zou lopen.

Nu ik zelf kinderen heb, weet ik hoe belangrijk dat is. Laat ze maar vallen, laat ze maar ontdekken wat leuk is en wat niet. Vooral voor Zoë vind ik dat goed. Ze is een beschei-

den meisje dat nieuwe dingen altijd spannend vindt, zoals de eerste zwemles.

Ik ga haar op zo'n moment niet extra beschermen, maar laat het haar maar gewoon ervaren. Op die manier is ze zich bewust van een drempel en trots als ze daar overheen is.

Dat mijn vader zo vreselijk nuchter is vind ik trouwens wel lekker, hoor. Ik vraag hem graag om zijn mening. Bijvoorbeeld toen de juf vertelde dat ze twijfelde of Zoë wel door kon naar groep 2 omdat ze wat stiller was dan de rest. Mijn vader relativeerde dat meteen. Ze kon het toch altijd proberen? Niet alle kinderen hoeven op de voorgrond te treden, anders wordt het een zootje. En zo is het maar net."

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.